

Επιτέλους το όνειρο του γάμου έγινε πραγματικότητα. Το μεγάλο γεγονός της ζωής τόσο των ανθρώπων γυναικών και ανδρών ήλθε. Ο γάμος έγινε. Ο Παπᾶς μάζεψε τὰ ἀγιοχάρτια του. Ο χορός και το γλέντι τέλειωσαν. Οἱ καλεσμένοι ἀποχαιρέτησαν κι ἔφυγαν. Κι ὁ μήνας τοῦ «μέλιτος» πέρασε κι αὐτός. Ἡ ζωή ἀρχίζει πάλι τὴ συνηθισμένη μονότονη και κουραστική πορεία της.

Ὁ ἄνδρας γνωρίζει τὴ γυναίκα του, ἡ γυναίκα γνωρίζει τὸν ἄνδρα της. Και συμβαίνει πολλές φορές αὐτὴ ἡ ἀμοιβαία γνωριμία νὰ εἶναι μια ἀποκάλυψη και μια μεγάλη χαρά. Μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι και τὸ ἀντίθετο. Μια μεγάλη θλίψη. Γιατί ὁ ἄντρας που ὄνειρευτήκαμε δὲν εἶναι στ' ἀλήθεια ἔτσι πού τὸν θέλαμε ἢ ἡ γυναίκα πού ποθήσαμε ἢ που μᾶς προξενέψανε δὲν εἶναι ὅπως τὴν περιμέναμε. Το ὄνειρο εἶναι πιο ὁμορφο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. **«Πόσο το μετανιώνω πού παντρέφτηκα»** μοῦ ἔγραψε προχθὲς σε γράμμα της μια λεπτὴ κι εὐγενικιά γυναίκα. **«Δεν βρῆκα αὐτό πού ἔλπιζα στο γάμο μου. Δεν εἶναι κακός ὁ ἄντρας μου ἀλλὰ δὲν εἶναι και αὐτό πού νόμιζα, αὐτός πού ἤθελα»**.

Ἀλλὰ και στις καλύτερες ἀκόμη συμπτώσεις και περιπτώσεις πού οἱ ψυχές και οἱ χαρακτήρες δύο ἀνθρώπων μοιάζουν και ταιριάζουν τόσο πολὺ κι ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη και εὐτυχία εἶναι περὶ βέβαιη ἀνάμεσα σε ἕνα ἀνδρόγυνο και τότε ἀκόμη ὑπάρχει φόβος για τὴ διάψευση και τὴ δυστυχία.

Γιατί ὁ ἄνθρωπος καί στά χέρια του καί στό μυαλό του καί στήν καρδιά του ἔχει πάντα μια ὀρισμένη δυναμικότητα κι ἕνα ὀρισμένο κεφάλαιο ἠθικῆς ἀντοχῆς, πού μπορεῖ νὰ ἐξαντληθεῖ γρήγορα καί νὰ στερέψει ἢ ὁμορφη πηγὴ ὄλων τῶν εὐγενῶν συναισθημάτων του. Ύστερα ἢ ζωὴ με τίς ἀλλαγές και τίς μεταπτώσεις της, καί με τὴν ἴδια τὴν καθημερινή «ρουτίνα» της ἐξαντλεῖ, φθείρει καί κουράζει. Κι ἡ συζυγική ἀγάπη δὲν εἶναι πάντα σταθερὴ καί μόνιμη. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλούς παράγοντες καί χρειάζεται μια ἀδιάκοπη καλλιέργεια και ἀναγέννηση. Το δέντρο θέλει σκάσιμο, τὸ περιβόλι θέλει πότισμα κι ἡ φωτιά θέλει νὰ τῆς ρίχνουμε συχνά νέα ξύλα για νὰ ξανανιώσει τίς σβησμένες φλόγες της.

Μὰ τό ἴδιο κι ἡ ἱερὴ φλόγα τῆς συζυγικῆς ἀγάπης χρειάζεται συχνά νὰ ξανανιώνει, νὰ γίνεται πιο θερμὴ. Ἐνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα και βαθύτερα μυστικά τῆς εὐτυχίας και τῆς ἐπιτυχίας μας στη ζωὴ εἶναι νὰ θυμούμαστε συχνά τους ὄρκους και τις ὑποσχέσεις πού δώσαμε σε κάποιον μεγάλο γεγονός τῆς ζωῆς μας και νὰ

Ξανανιώνουμε τη πίστη και και τους ένθουσιασμούς μας σ' αυτό. Κι ο γάμος στη χριστιανική του έννοια δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια μεγάλη υπόσχεση, μια υπόσχεση που οί περισσότεροι άνθρωποι την λησμονούν, την καταπατούν και την καταπροδίδουν.

Πολλοί φαντάζονται πώς ή αγάπη είναι ένα δυνατό κρασί πού το πίνει κανείς για να εύφρανθει και να μεθύσει μόνο λίγες στιγμές και μέρες ή έστω και λίγους μήνες γύρω από το γάμο του. Όμως στο χριστιανικό γάμο ή αγάπη είναι, τολμώ να πώ, μια «Μετάληψη», μια «Θεία κοινωνία» πού την παίρνουμε σαν ιερό μυστήριο συχνά, κανονικά, και σ' όλη τη διάρκειά του για να μάς τονώνει και να μάς συνδέει.

Τι κρίμα: Πόσα ανδρόγυνα φροντίζουν ύστερα από το γάμο τους για να διευκολύνουν την άμοιβαία κατανόηση και γνωριμία τους; Πόσα ανδρόγυνα φροντίζουν να φρεσκάρουν και να κάνουν πληρέστερη την αγάπη τους; Πόσα ανδρόγυνα φροντίζουν να έπιδένουν και να κλείνουν τις πληγές από τα καθημερινά τραύματα που οί αδυναμίες μας και οί άθλιότητες τής ζωής κάνουν στις καρδιές και στην αγάπη τών συζύγων;

Άγαπητό μου χριστιανικό ανδρόγυνο. Καλλιεργείτε κι ομορφαίνετε άδιάκοπα την αγάπη, την όμόνοια και την άμοιβαία άφοσίωσή σας. Όσα βάσανα κι άν έχετε, όσα πλούτη κι άν κυνηγάτε, ξεμοναχιάζετε τουλάχιστον μερικές στιγμές την έβδομάδα ή έστω και το μήνα για να θυμηθείτε το γάμο σας, τις υποσχέσεις, τους όρκους σας και την αγάπη σας. Είναι καλή ή συνήθεια πού έχετε να βάζετε τά στέφανα του γάμου σας ψηλά κι ανάμεσα στις εικόνες του σπιτιού σας. Μα άν γονατίζατε κι όλας σ' αυτά τά εικονίσματα θα βλέπατε ίσως καλύτερα και τα τριμμένα αυτά στέφανα πού πρέπει να σās θυμίζουν πολλά, πάρα πολλά.

Ξεχωρεΐστε την ήμέρα του γάμου σας και γιορτάζετε την σαν μεγάλη γιορτή, σαν γιορτή τής αγάπης και τής εύτυχίας σας. Γιορτάζετε την όχι μόνο με κρασί και φίλους αλλά άν θέλετε καλύτερα μόνον έσεις οί δύο και Κεϊνος πούκαμε και σās και την αγάπη. Γιορτάζετε την με προσευχή, με όμορφα δάκρυα, με γλυκά λόγια, με εύγενή αισθήματα.

Κι' όταν έρχεται ή πικρία και οί παρεξηγήσεις να πληγώσουν την αγάπη σας, μη σωπαίνετε, μη κρύβεσθε, μη χολιάτε, μη σκέπτεσθε το χωρισμό. Μιλάτε μεταξύ σας, έξομολογεΐσθε, έξηγεΐστε, συγχωράτε, αγαπάτε. Η άληθινή αγάπη ποτέ δεν πεθαίνει. Κι άν πληγωθει κι άν ένταφιαστεί πάλι μπορεί να άναστηθει.

Είναι κρίμα ο άνθρωπος πού ξέρει να μπαλώνει τά ρούχα του να κολλā τα σπασμένα σιδερικά του, και να ξανακτίζει το γκρεμισμένο του σπίτι, είναι κρίμα λέμε ο άνθρωπος να μη μπορεί να άναγεννά και να ξανανιώνει και την κουρασμένη αγάπη του.

Εΐμαστε κοντά σας

†πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Ζαγόρας

